

Nr 200.

Av herr Wagnsson m. fl., om översyn av gällande bestämmelser rörande sättet för beräkning och utbetalning av pensioner.

På därom av bankoutskottet gjord hemställan beslöt 1945 års riksdag i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville låta verkställa en allmän översyn av gällande pensionsbestämmelser i syfte att ernå större enkelhet och överskådlighet ävensom för riksdagen framlägga de förslag, vartill översynen kunde föranleda.

I motiveringen för sin hemställan framhöll bankoutskottet i huvudsak att genom förekomsten av ett stort antal äldre pensionsbestämmelser vidlådes pensionslagstiftningen av oöverskådlighet och bristande enhetlighet, vilket bidrager till att försvåra tillämpningen av pensionsbestämmelserna. Även den vid början av 1940-talet och därefter kompletterade pensionslagstiftningen kunde betecknas som svåröverskådlig på grund av statsförvaltningens allt mer komplicerade struktur med dess mångfald förvaltningsgrenar. Till sist uttalade utskottet den förhoppningen, att det skulle visa sig möjligt att inom rimlig tid underkasta pensionslagstiftningen den översyn, som betingades av önskemålet om ökad rationalisering och förenkling av bestämmelserna på förevarande område.

I anslutning till förenämnda uttalande vilja undertecknade fästa uppmärksamheten på en detalj i pensionslagstiftningen, som vid olika tillfällen vållat olägenheter för vederbörande pensionärer. Det gäller sättet för pensionernas beräkning och utbetalning. För närvarande är det så ordnat, att pensioner tillkommande f. d. befattningshavare vid allmänna civilförvaltningen och försvarsväsendet utbetalas av statskontoret, under det att f. d. befattningshavare vid affärsdrivande verken få sina pensioner genom vederbörande verk och pensionärer vid det statsunderstödda pensionsväsendet genom statens pensionsanstalt. Det torde under sådana förhållanden icke kunna undvikas, att de invecklade bestämmelserna i hithörande författningar tillämpas olika av olika myndigheter på grund av olika tolkning av dessa bestämmelser och att utbetalningen av pensionerna i många fall blir fördröjd. Så t. ex. har den av 1946 års riksdag beslutade förhöjningen av äldre och nyare pensioner, varom bestämmelser utfärdats i kungl. kung. den 31 maj 1946 och avsedda att tillämpas från och med den 1 juli samma år, icke kommit en stor del f. d. befattningshavare vid statens järnvägar till handa

förrän i oktober månad 1946. En del pensionärer hade icke ens vid 1946 års utgång fått den omreglerade pensionen.

Dylika olägenheter skulle åtminstone i stort sett kunna undvikas, om samtliga av statsmedel utgående pensioner finge utbetalas av en och samma centrala myndighet. En sådan anordning skulle givetvis icke hindra, att de affärsdrivande verken liksom hitintills själva finge svara för sina pensionskostnader.

På grund av vad sålunda anförts få vi hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla, att även här ovan omförmälda spörsmål må beaktas vid den allmänna översyn av gällande pensionsbestämmelser, varom 1945 års riksdag anhållit.

Stockholm i januari 1947.

Ruben Wagnsson.

Lars V. Lindén.

Karl Aug. Johanson.

Ragn. Bergh.

Emil Petersson.

Olof Löthner.

Bengt Elmgren.

Erik Arrhén.

Rud. Anderberg.
